

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 26. De causis interdicti,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

cum interdictum fuerit generale, sed etiam cum particulare: adeoat interdictis Clericis alicuius certæ Ecclesiæ, hæc non censentur interdicta: sed in ea Clerici alij licite celebrare possunt, quemadmodum ad supra citatum Cap. Si sententia, verbo in Clerum, expressit glossa communiter recepta; vt notat Couarruias in præcedenti numero 7. Neque contra, Ecclesia interdicta Clerici eius censentur interdicti, quemadmodum expressit Syluester verbo Interdictum 2. numero 8. & sequitur Nauarrus in fine sequentis numeri. 167. argumento Cap. Per exceptionem, De priuilegijs in 6. Ratio autem reddi potest: quia censura non transcendit res significatas per verba legis, aut sententiæ qua imponitur, itaut prohibitio personarum non censentur pariter esse locorum, aut contra, prohibitio locorum esse & personarum.

9. TERTIVM documentum, quod Nauarrus tangit in Enchiridio capite 27. nume. 170. est. Personale interdictum particulare quoad personas, comprehendere tantum eas quæ in illo nominantur: quoad actus vero prohibitos, comprehendere & expressos in illo, & eos qui expressis includuntur; vt si Petro, exempli gratia interdictum sit ingressu alicuius Ecclesiæ, censentur simul ei interdictam esse celebrationem diuinorum officiorum intra eandem Ecclesiam: cum hic posterior actus in illo priori includi censentur hoc nomine, quod dari nequeat sine eo. Quando autem nuli actus in interdicto exprimentur; sed Petrus exempli gratia, absolute interdicatur ipsam censentur tunc comprehendere omnes actus qui verentur interdictis: nempe, iuxta definiti non ante tra. ii. an. actiuam & passiuam participationem, tam diuinorum officiorum, quam Sacramentorum, atque sepulture Ecclesiasticæ.

10. QVARTVM documentum est. Interdictum Ecclesiæ comprehendere Sacella. & Coemeteria ei contigua, non autem alia, id est, non contigua. Hoc habetur ex cap. Si ciuitas. De senten. excommunic. in 6. Vbi etiam definitur interdictum ciuitatis, vel castri, aut villæ comprehendere illius suburbia, & ædificia continentia. Circa quod aduerte, cum ædificia continentia dicantur etiam non contigua, seu de se iunctis à ciuitate, vel castro quanta debeat esse talis sententia ad differtoriam, vt censentur non continentia, arbitrio iudicis relinqui, prout habet glossa ad idem cap. verbo Continentibus.

11. Pro cuius arbitrij directione notandum est, ædificia continentia appellari, quemadmodum habet Suarez in citata sect. 2. num. 23. quæ licet non sint tam vicina, vt suburbium faciunt, nihilominus tanquam non multum distantia à ciuitate vel oppido, censentur ad illa pertinere: vt quædam eremiticia, & nonnulla monasteria, ac prædia suburbana, quæ Summi Pontificis voluntate, interdicto ciuitatis comprehensa fuiss. (licet vis verborum id non ferat) merito censentur, ne illud aliqui contemptui habeatur inefficax: que reddatur: quandoquidem si ciues in suburbijs, vel alijs locis proximis possent diuina audire, non admodum grauerentur ipso interdicto, vnde facile fieret, vt ipsum contemnerent. Ex qua ratione, addit bene Suarez, sumenda est regula ad iudicandum, quando ædificia sint continentia: seu quando sint intra distantiam illam, quam interdictum fulminat sic complectitur, vt si intra eam celebrentur diuina, oriatur in populo occasio ipsum contemnendi. Regula erit igitur, locum eum comprehendendi interdicto, respectu cuius talis occasio oriretur, alias non. Neque obstat quod i, locus sit in aliena Diocesi, aut exemptus à iurisdictione imponentis interdictum: quia ille tunc censendus est interdictus, non quidem ab homine, sed iure communi, per memoratum Cap. Si ciuitas: sicut cum quis excommunicatus est ab homine maiori excommunicatione, alij iure communi, etiam si non substat iurisdictioni excommunicantis, prohibentur cum eo communicare.

Hæc autem locum habent cum interdictum locale fuerit generale: nam quando est particulare, auctor illius non censentur velle, vt maiorem vim habeat quam sequentem ex prohibitione vnius loci. Quo fit vt non nisi ad contigua extendatur: neque ad ea omnia, sed quæ sint partialia ipsius loci interdicti, sicut Ecclesiæ interdicta censentur & Sacellum, aut Coemeterium ei contiguum interdictum: non

autem alia Ecclesia eidem contigua, siue per intermedium Coemeterium, siue per communem parietem, quia contiguitas non obstat quin sit re ipsa duæ Ecclesiæ, neque facit, vt vna sit alterius pars auctorque interdicti non aliam, quam à se determinatam, intendit illi subicere.

12. QVINTVM documentum est. Cum contingit ob delictum Domini terras ipsius interdicti, si is plures habeat, siue æqualibus, siue in æqualibus titulis dominij, vt quando aliarum est proprietarius, & aliarum tantum vsufructuarius, si ex verbis quibus interdictum imponitur, vel ex circumstantiis, hoc est proprietate vocum, vel ex consideratione tam rerum, quam personarum, & occasione ferendi talis interdicti, &c. sufficienter constet de qua terra sermo sit ea iudicanda est interdicta. Sin nihil neque ex vocibus, neque ex circumstantijs que terra interdicatur, cognosci possit, interdictum censendum est nullum, tanquam dubium & ambiguum. De qua re videri potest Suarez in citata sect. 2. num. 28. 29. & 30.

13. Vltimum documentum est quod Nauarrus habet in Enchir. cap. 27. num. 166. De interdicto mixto, qua ex parte locale est, esse idem iudicandum ac de locali simplici, & qua ex parte est personale, idem ac de personali simplici.

CAPVT XXVI.

De causis interdicti.

S V M M A R I V M.

- 14. Causa efficiens interdicti, seu quis possit interdici ere.
- 15. Interdicti materia remotæ, seu qui interdicti possint.
- 16. Materia propinqua est peccatum mortale, & interdum veniale: illudque non tantum proprium, sed etiam alienum.
- 17. Propter delictum Domini nolentis debita soluere, terra ipsius non est subijcenda interdicto.
- 18. Speciale in erdictum imponitur tantum ob culpam propriam quam interdum sufficit venialem esse.
- 19. Personale generale iuste ferri potest tantum ob mortalem culpam grauem.
- 20. Locale generale tantum ob mortalem grauissimam, & partiale ob mortalem minus grauem.
- 21. Tenenda de forma, & de fine interdicti.

14. COMMVNIS consensus est eandem esse causam efficientem interdicti, quam excommunicationis, & suspensionis, de quo post alios ab ipso citatos, Suarez tomo 5. distict. 36. sect. 1. Sufficit autem notare, quod ipse habet in num. 4. congruenter capit. Cum & plantare, §. Excommunicatos, De priuilegijs, & cap. Episcoporum, eodem titulo in 6. potestatem ordinariam ferendi interdictum à iure, esse tantum Episcoporum, tanquam habentium principalem iurisdictionem fori contentiosi: atque eorum qui sunt participes iurisdictionis Episcopalis, vt nonnulli Abbates, & capitulum sede vacante. Potestatem vero ferendi interdictum ab homine, inesse quoque alijs iurisdictionem fori externi habentibus, vt Prælati religionum, iuxta cap. Cum ab Ecclesiæ De officio Ordinarij: et si non sit vsu receptum, nec rationi consentaneum, vt interdictum locale imponant; prout idem Suarez notat post Sotum in 4. distict. 22. quæst. 3. art. 1. conclus. 2.

15. Communis quoque consensus est, interdicti materiam remotam, esse non modo personas certas, sed etiam vniuersitatē, seu totam aliquam communitatem, vt populum alicuius Regni, vel ciuitatis, Clerum, vel laicos alicuius Parochiæ, &c. iuxta cap. Si sententia. De sententia excommunic. in 6. Immo & locum aliquem; hoc est, prouinciam Regni, ciuitatem Ecclesiæ, ex sequen. cap. Alma mater, eod. titulo & libro. Aduerte autem ex ea. Quia periculosum, eadē ad huc titulum & libro, nec Episcopos, nec Prælatos superiores subici personaliter interdicto generali, nisi in hoc de illis fiat specialis mentio. Cetera autem persone omnes subiciuntur quæ possunt subici excommunicationi, vt omnes fateri Suarez notat in sequenti sect. 2. num. 5. quia ex parte fidelium

eadem est capacitas ad quam cumque censuram, si ex parte sententiæ Iudicis, aut legis concurrant omnia necessaria.

Vnde patet, ad dubium quod solet moueri de infantibus; an comprehendantur interdicto antequam habeant usum rationis, patet, inquam, respondendum esse negatiue, cum neque capaces sint peccati mortalis, sine quo excommunicatio non incurritur: neque vsus diuinorum, quo interdictum priuat, adimitur. Itemque iudicium est de amentes; adeo ut uterque non obstant generali interdicto personali, sepeliri possit in loco sacro, quem illud interdictum non afficit; sed solas personas, ex quarum numero infantes ante usum rationis, & amentes eximuntur. Statim vero ad eundem infantes doli capaces effecti fuerint, prout censetur effecti, qui possunt peccare mortaliter, incipiunt subiaci interdicto, cuius non sunt amplius incapaces; nec culpa in eo requiritur, sicut in excommunicatione; nec necesse est vt ligati fuerint ab initio lata sententiæ; quia hæc donec reuocetur, vim suam retinet, continueque influit in communitatem contra quam prolata est. De quibus Suarez loco citato numero 7. & tribus sequentibus.

In cæteris ex parte istiusmodi materiæ, interdictum conuenit cum excommunicatione (de quibus in præced. lib. 9. cap. 8.) excepto quod Vniuersitas, seu Collegium non possit subiaci excommunicationi, ex Cap. Romana, §. In Vniuersitatem, De sententiæ excommunic. in 6. possit autem, vt vsus offendit, subiaci interdicto; quod dicitur ligare communitatem, non quidem per se, quæ non est capax actuum quibus interdictum priuat; sed per eius partes, seu personas particulares eam integrantes, illorum actuum capaces: ne (vt habetur in Cap. Si sententiæ, De sententiæ excommunic. in 6.) interdictum ipsum sit inutile.

16. QVOD ad materiam vero propinquam (quæ vt Caiet. in verb. Interdictum expressit, potest, sicut minoris excommunicationis, suspensionis, & irregularitatis, esse non modo peccatum mortale; sed etiam veniale) in hoc differre interdictum ab excommunicatione, & suspensione, quod cum hæc non ferantur, nisi ob culpam propriam; illud etiam ob alienam feratur. Nam ciuitatem, & ciues propter contumaciam Domini, aut Gubernatoris sui (non item cuiuscumque alterius personæ priuatæ, per Concil. Basiliense sess. 20. approbatum ea ex parte à Nicolao V. vt notat Couar. ad Cap. Alma mater, 2. par. §. 1. num. 5.) interdicti posse constat; tum ex eodem Concil. cuius verba memoratus author refert: tum ex Cap. Si sententiæ, §. Cæterum, De sententiæ excommunic. in 6. Nec, refert inde sequi, huic censuræ subiaci infontes simul cum fontibus: nam cū interdictum sit luctus quidam, & molestia Ecclesiæ, non est incommodum in luctu matris, bonis etiam filiis molestiam imponere; qua prouocentur ad extorquendam, à malis respicientiam, vrgendo incommodum, quod ipsorum causa sentiunt, participes effecti medicinalis pœnæ institutæ ad ipsorum curationem.

17. Ne autem propter Dominum nolentem soluere debita, terra ipsius, vel ciuitas interdicto subiaciatur sine licentia speciali Papæ; cauetur in Extrauaganti communi, Prouide attendentes, De sententiæ excommunic. Quæ constitutio an intelligenda sit non tantum de generali, sed etiam de particulari interdicto locali, difficultas est; quam tractat Suarez tom. 5. in 3. par. D. Tho. disp. 16. sect. 3. n. 8. qui quamuis partem negantem tenentes sequatur, existimans cõtrariam ex eiusdem constitutionis verbis minime colligi; merito tamen cum Couar. in citato num. 5. conuicere possumus; Papæ mentem fuisse, præscribere vsus cuiusuis interdicti localis ad recuperationem debiti. Nam is non expedit Reipub. Christianæ, in qua potest remissionem animarum circa Dei cultum generare; necessitate non excusante: cum multæ alix rationes suppetant cogendi debitores ad solutionem aris alieni.

18. CÆTERVM, curandum est in hac re, sicut in reliquis, vt proportio seruetur inter pœnam & culpam; quod relinquatur prudentis arbitrio; quem iuuabit obseruatione sequentia, quæ Suarez tradit in priore parte citatæ sectionis tertię.

Primum est; speciale interdictum personale nõ posse in aliquem ferri nisi ob ipsius propriam culpam. Ratio est, quia illud imponitur ad talem in suo auctore puniendam,

vel emendam; culpam autem eiusmodi debere esse mortalem, si interdictum feratur simpliciter, & absolute; quia tunc est grauis pœna priuans vsu bonorum magnorum, tanquam spiritualium, ad quæ ius habetur veniale; non sufficere posse, si interdictum imponatur adeo limitatum, vt censetur leue, sicut quando est tantum ab ingressu Ecclesiæ, vel à sacra communione ad aliquod breue tempus.

19. Secundum est; personale interdictum generale posse tantum te. ob culpam mortalem, eamque valde grauem. Ratio est, quia talis pœna est valde grauis, vt pote qua non vna tantum, aut altera persona; sed omnes totius communitatis grauantur. Ea autem culpa non exigitur in omnibus personis quæ subiaciuntur tali interdicto, vt patet ex cap. Si sententiæ, §. Cæterum, De sententiæ excommunic. in 6. Et confirmatur, quia ideo potest tota communitas interdicti, cum non possit tota excommunicari, quod excommunicatio ligare possit tantum ob proprium delictum, & interdictum possit etiam ob alienum; nec quodcumque, sed solum commune; quia contra rationem est, vt pœna communis pro culpa priuatæ imponatur: cum illa non sit huic proportionata, sed eam excedat.

Comunis autem culpa censetur, prout in citato §. Cæterum indicatur, quando ea est domini, vel rectoris loci suppositi interdicto. Et ratio est; quia culpa capitis modo quodam redundat in communitatem, ob cõiunctionem qua fit vt potestas Superioris quodam modo sit etiam totius communitatis. Censetur item (vt de se patet) quando delictum ipsum à communitate, vt communitas est, procedit: vt à Capitulo, Collegio, Senatu, &c. Ad quod non requiritur, vt vniuersi qui de ea sunt, conuenerint ad congregationem, ex cuius consensu tale delictum perpetratur: sed sufficit vt talis congregatio totam communitatem representet, tanquam eam, quæ commisit illi suas vices, & ex cuius determinatione pendere velit, & tota pendat.

20. Tertium est ad generale interdictum locale iuste ferendum, perinde atque ad generale personale, requiri culpam mortalem, eamque grauissimam. Ratio est, quia ipsum quoque redundat in totam communitatem, quodammodo priuans eam cultu publico; quo solent homines maxime ad deuotionem excitari. Talis enim culpa, cum non possit esse loci, debet esse hominis, ad quem idem locus aliquo modo perineat. Non sufficit vero esse personam priuatam eiusdem loci; quia non est consentaneum totam vniuersitatem grauari ob delictum personæ priuatæ. Debet igitur tale delictum esse Principis, seu Gubernatoris, loci aut totius communitatis, prout ante dictum est de generali interdicto personali; cum quod adhuc ipsum generale interdictum locale conuenit, quod extendat se etiam ad innocentes. Vnde sit, vt neque his possint in loco interdicto, officiis diuinis interesse.

Aduerte obiter, quod Suarez alius in eandem sententiæ citatis, habet num. 7. per Cap. Sane 2. De officio Deleg. ob delictum Prelati, locum ipsius spirituali iurisdictioni subiectum, posse interdicti, quia nulla apparet ratio ob quam coniunctio ac subiectio temporalis ad tale quid sufficiat; non autem spiritualis.

21. Quartum est, particulare interdictum locale, vt iuste feratur, requirere culpam mortalem, licet non tantam, quantæ locale generaliter requirit. Ratio est, quia ipsum quoque redundat in grauam communitatis, atque adeo plurium personarum, non tantum nocentium; sed etiam innocentium; pauciorum tamen quam interdictum locale generale. Vnde ipsum, vt iuste feratur, grauem sane culpam requirit; non tamen tam grauem quam istud requirit.

DE FORMA interdicti idem statuitur quod de forma excommunicationis, & suspensionis, non esse certorū, & definitorum verborum; sed constare posse quibusuis, sufficienter exprimentibus intentionem interdicentis. Quamquam congruenter citato cap. Sane 2. & cap. Cum in partibus, De verborum significatione (vt in 4. dist. 22. quest. tertiam, art. 1. conclus. 3. Sotus notat) hæc est vsitata; Talem populum, aut locum Ecclesiasticum interdicto subiacimus. Necesse est vero, vt quæcumque ea fuerint, significationem habeant sufficienter determinatam ad censuram quæ fertur, & ad personam, seu personas, aut ad locum in quem fertur: quia manens incerta.

incerta, in his nihil operaretur, prout notat Suarez in sequenti sect. 4. sub initium.

Statuitur deinde, cum ob contumaciam interdictum fertur, non item cum in nudam poenam, esse illi praemittendam criminam monitionem, iuxta Cap. Reprehensibilis, De appellationibus, & scriptis Reo tradendam sententiam exposita causa propter quam afficiatur tali poena, iuxta Cap. Cum Medicinalis, De senten. excommunic. in 6. Aduerte vero obiter, vt ciuitas obligetur ad obseruationem interdicti, sufficere vt ipsam sit promulgatum in primaria Ecclesia, imo vt sciatur vicinis, & maxime Ecclesiam metropolitanam illud seruare, ex Cap. 1. §. Verum, De postulatione Praetorum. De sine interdicti nihil aliud dicendum est; quam scitularium censuram, esse correctionem fidelium, vt scilicet si respiciant tali poena moti, vel certe puniantur in aliorum exemplum.

CAPVT XXVII.

De effectibus interdicti, ac specialiter de primo, qui est priuatio vsus Sacramentorum.

SUMMARIUM.

- 22. Tria capita ad quae reuocantur effectus interdicti.
- 23. Baptismi vsus quatenus permissus tempore interdicti.
- 24. Permissus est vsus Sacramentorum Confirmationis ac Penitentiae, & qualiter.
- 25. Obseruanda pro praxi circa permissionem vsus Sacramenti tempore interdicti.
- 26. Quatenus eodem tempore permissus sit Eucharistia vsus.
- 27. Vsus conferendi Extremam unctionem, aut Sacramentum Ordinis, non est permissus tempore interdicti.
- 28. Matrimonium valde quidem contrahitur tempore interdicti, non tamen licite.
- 29. Interdictum non obstat quin sponsalia contrahi possint: & quando obstat b. n. dictioni nuptiali.

DE effectu interdicti late Suarez tomo 5. in 3. parte disput. 33. & duabus sequentibus, cuius tanquam Doctores recentioris eruditi & diligenter vestigia sequebimur, duobus praemissis in genere. Prius est, effectus omnes interdicti ferri ad tres antea cap. 25. expressis in illius definitione, qui sunt priuatio vsus quorundam Sacramentorum: priuatio vsus officiorum diuinorum, ac priuatio vsus sepulturae Ecclesiasticae. Posterius est, quod idem Suarez ibidem notat: tales effectus communes esse proportionaliter omni interdicto, tam personali, quam locali, & vtrique tam generali, quam particulari. Aduerte vero eos non esse connexos in interdicto ipso, sicut in excommunicatione: ideoque, licet Episcopus excommunicationem ferens, nequeat eam limitare ad aliquem eius effectum, nec ad alium extendere, tamen imponens interdictum, potest illud ad aliquos effectus eius limitare, nec ad alios extendere. Ita docet Henriquez lib. 13. cap. 2. §. 3. bene addens aliam rationem esse de Papa, qui de plenitudine potestatis, id ipsum perinde potest circa effectus excommunicationis, ac circa effectus interdicti, quia differentia solum est ex communi Ecclesiae statuto, quod non ligat Papam, sicut Episcopum. Iam de iis quae propria sunt, dicere aggrediamur, annotando ea quae pro praxi digna sunt obseruatione.

PRIMUM EST. In loco interdicto, siue interdictum generale sit, siue speciale (prout ex Calderino habet Nauarr. in Enchir. cap. 27. n. 178. permitti Baptismum pro paruulis, ex Cap. Non est vobis, De sponsalibus, & ex Cap. Responso, De senten. excommunic. atque permitti absolute cum sacramentalibus, qualia sunt inquit Nauarr. ibidem, Catechismus, Exorcismus, Vnctio olei, &c. ad eum ordinatis. Idque not tantum in Baptismo paruulorum, sed etiam a dultorum, quando periculum mortis non patitur dilatione Baptismi in alium locum, vel aliud tempus, iuxta Cap. Quoniam, De senten. excommunic. in 6. De quo Suarez in cita-

ta disput. 33. sect. 1. num. 2. citans Syluestrum; Nauarrum, & Couar. Addensque in sequenti num. 3. id locum habere, etiam si interdictum sit particulare loci. Pro quo facit quod in illo Cap. Quoniam, absolute dicatur, tempore interdicti licitum esse ministrare illud Sacramentum; neque distinguatur de interdicto particulari, aut generali. Et ita Parochus cuius Parochia particulariter supposita est interdicto, non tenetur aliam propinquam adire, vbi paruulum in illa sua natum baptizet cum solemnitate.

Addit idem consequenter, quod dicitur interdictum loci non obstat quin paruulus possit solemniter baptizari; similiter dici posse respectu interdicti personalis, quando persona ei subijcitur, non ob suum, sed ob alienum delictum, perinde nimirum ac locus (olet. Et certe conueniens est, vt sicut Baptismus ob necessitatem ipsius permittitur administrari in loco interdicto; pari ratione permittatur administrari a persona interdicta, absque vlla sua culpa. Atque vt ad eiusdem Sacramenti reuerentiam spectat dum solemniter administratur, id fieri in loco sacro (quod praecipitur in Clemen. vnica de Baptismo) sic etiam spectet; idem fieri a persona sacra, adeo vt necesse non sit Parochum cum caeteris de Parochia interdictum ob delictum Domini loci, aduocare vicinum Parochum pro baptizando in eadem Parochia paruulo. Quod si interdictus esset ob delictum proprium (vt sit per personale interdictum particulare, aut per generale locale, vel personale cui causam dedit) non posset baptizare nisi in necessitate, & absque solemnitate, propter culpam suam propriam sustinens poenam interdicti tanquam reus ea affectus.

SECUNDUM EST. Idem in hac re dicendum esse de vsu Confirmationis, siue a actiuo eam administrantis, siue passiuo eam recipientis, ac dictum est de vsu Baptismi. Ius enim de vtroque pariter statuit, vt patet ex cap. Responso, De senten. excommunic. & ex cap. Quoniam, eodem tit. in 6. Ratio vero esse potest, quod Confirmatio sit veluti complementum quoddam status hominis Christiani, cuius profectio est Baptismus. Istud plenius tractatum habet Suarez in citata sectione 1. §. De Confirmatione: simul docens quod in hac re dicitur de ministrante Confirmationis, dicendum esse pariter de confectioe Chrismatis. Pro quo facit citatum Cap. Quoniam, vbi haec illi aequiparatur respectu interdicti.

TERTIUM EST. Tempore interdicti ita permissum esse vsu Sacramenti Penitentiae, vt hoc administrari possit peccatoribus, tam sanis, quam infirmis, siue interdictum sit a iure, siue ab homine. Pro quo textus est expressus in Ca. Alma mater, De senten. excommunic. in 6. §. Quia vero: addita duplici limitatione illius in sequenti paragrapho; quarum prior est; dummodo is qui ad tale Sacramentum admitti vult, impedimentum non habeat excommunicationis. Nam eiusmodi, nisi versentur in mortis periculo, admitti prohibentur. Posterior limitatio est, dummodo ij qui admitti petunt, non sint illi ob quorum culpam, dolum, aut fraudem latum est interdictum: aut qui ipsidem in talis delicti perpetratione consilium, vel auxilium dederint. De quibus vtrisque ibidem Pontifex decernit, non esse aliquatenus concedendum tantum beneficium, nisi prius satisfecerint, vel de faciendo idoneam cautionem dederint; aut si nequeant haec praestare, iurauerint se quantum poterunt, duros operam fideliter, vt siue per se, siue per alios a quibus fieri debet, talis satisfactio fiat.

Obseruanda sunt autem quae Suarez in memorata sect. 1. §. De sacramento Penitentiae attingit. Primum est, limitationem illam priorem esse intelligendam de excommunicatione, prout in foro externo absolutio eius, siue sit, siue non sit reseruata, datur cum solemnitate praescripta in Cap. A nobis 1. §. penult. De senten. excommunic. Nam cum iuxta Cap. Nuper, eodem titulo; in vsu fori interni comites sint potestas absoluendi a mortali, & potestas absoluendi ab excommunicatione non reseruata, absolutio ab ipsa excommunicatione non reseruata; censenda est tempore interdicti permitti in foro interno, perinde ac permittitur absolutio a peccatis.

Secundum est, ex posteriore limitatione colligi aperte, eum qui ligatus est particulari interdicto personali non pos-